

SIKU ILIYOFUATA NA WILKINSON

Ujumbe wa simu ulikuwa wazi.

“Uwe mbele ya hoteli saa 6:00 mchana.

Nitapita pamoja na binti yangu na wajukuu wangu.

Tutakupeleka kula chakula cha mchana.

Kisha tutashinda pamoja alasiri nzima, na tunatumaini hatutakuchosha.”

Nikatabasamu.

Baada ya yale niliyoyapitia siku iliyotangulia, kuchoshwa lilikuwa jambo la mwisho nililoliogopa.

Walifika kwa wakati.

Kwa wakati kabisa.

Lakini safari hii kulikuwa na tofauti.

Hapakuwa na dereva.

Dereva alikuwa amepewa siku ya mapumziko.

Maggy ndiye aliyekuwa kwenye usukani.

Nakiri kwamba nilimwomba Mungu sala fupi.

Si kwa sababu za kiroho.

Kwa sababu za kimagari.

Nilitumaini kila kitu kingeenda salama.

Bila mshangao.

Angalau si mshangao wa aina ile.

Yeye, hata hivyo, alionekana kuwa ametulia kabisa.

Aliushika usukani kwa uhakika uleule aliouongozea mazungumzo.

Au kufanya uamuzi.

Au kuendesha kikao.

Jambo fulani likanijia akilini.

Si kila mtu huzeeka kwa namna ileile.

Wengine huacha kuendesha gari.

Wengine huacha kusafiri.

Wengine huacha kufanya maamuzi.

Si Maggy.

Yeye alikuwa ameendelea tu.

Kana kwamba wakati wenyewe uliamua kumpisha kwa heshima.

Tukaendelea kuikatiza London.

Walikuwa wameniwekea kiti cha mbele.

Kiti ambacho kwa kawaida hupewa mgeni.

Maggy alikuwa akiendesha.

Binti yake na wajukuu wake walikaa nyuma.

Ilionekana kama familia ya kawaida.

Lakini haikuwa hivyo.

Baada ya dakika chache wakaniuliza ningependa kula nini.

Kama nilikuwa na chochote nilichokipendelea.

Nikajibu bila kusita.

“Bila shaka mapishi ya Kiingereza.”

Wote wakaangua kicheko.

Si kile cha adabu.

Kile cha kweli.

Kinachotoka chenyewe.

Maggy akamgeukia binti yake.

Alikuwa na sura ya mtu ambaye ndiyo kwanza amethibitisha nadharia.

“Sasa unaelewa kwa nini nilikuambia mambo yale?”

Binti yake akatabasamu bila kuongeza neno.

Kana kwamba jibu langu lilikuwa limethibitisha jambo ambalo walikwisha kulizungumza zamani.

Sikuomba maelezo.

Wakati mwingine maswali hufika mapema mno.

Majibu, kwa upande wake, huhitaji wakati wake.

Niliitazama tu ile familia ya ajabu ya Kiingereza.

Na nilihisi kwamba, mahali fulani, muda mrefu kabla hatujakutana, Maggy alikuwa amekwisha amua mimi ni nani.

Mimi nilikuwa tu nikijaribu kumfikia.

Tukafika kwenye mgahawa.

Si mojawapo ya zile sehemu za anasa kuu ya makabaila wa Kiingereza.

Hakuna bawabu mwenye sare.

Hakuna maonyesho ya hadhi.

Hakuna ustaarabu wa bandia.

Wakati huo nikawa na hakika kwamba tutakula vizuri.

Mapishi ni kama sanaa ya vitu.

Vitu rahisi zaidi karibu kila mara ndivyo vilivyo bora.

Na Maggy alikuwa hivyohivyo.

Aliweza kuishi kasrini na kuliita jumba.

Aliweza kuzungumza kama malkia na kuendesha gari kama dereva wa teksi wa London.

Aliweza kukupeleka kwenye magofu ya historia yake mwenyewe bila kupoteza heshima ya bibi wa Kiingereza.

Lakini wakati wa kula ulipofika, alichagua kiini.

Si mwonekano.

Labda hiyo ndiyo sababu niliendelea kumsikiliza.

Nyuma ya chuma cha panga zake, sikukuta taasisi.

Nilikuta mwanamke.

Ferdinando